

Egy kalandos szilveszter Prágában

A történet 1980—81 fordulóján játszódott. A vízművesek akkortájt szerettek együtt kirándulni, utazni amihez csatlakozhattak a családtagok, barátok is. A hazai kirándulóhelyeken túl, többször utaztunk az NDK-ba, Bulgáriába, Csehszlovákiába, Lengyelországba. Az utazások megszervezése többnyire önkéntes vállalásom volt. Már ősszel elhatároztuk többen, hogy az új évtizedet Prágában köszöntjük. Prága hangulatában már akkor is egy kicsit nyugati városnak tűnt. Megkerestem jó ismerősömet az Express Ifjúsági Utazási Irodánál, hogy tudnak-e ajánlani programot szilveszterre. Javaslatukat kedvezőnek találtuk, a szilveszteri kirándulást Prága egyik neves szórakozóhelyére ajánlották, ahol több ország fiataljai együtt köszöntik majd az évtized végét. Hamar összeállt a csoportunk. Befizettük a részvételi díjat. Sok dolgom nem akadt a szervezéssel ugyanis az utazási iroda mindent vállalt, még azt is, hogy kísérőt küldenek velünk. Kísérőnk végül is ismerősöm, az utazást biztosító fiókiroda vezetője lett.

Irány Prága

Eljött az indulás időpontja: 1980. december 29. Hitvesem, Marika szokásához hasonlóan gondosan összekészítette úti poggyásunkat. Nekem csak a hivatalos rész maradt: útlevél, biztosítás stb. Akkoriban csak útlevéllel lehetett elhagyni Magyarország területét. Indulás előtt magamhoz vettem a fiókból két útlevelet, majd elindultuk a Nyugati pályaudvarra. Vidáman gyülekezett a vízműves társaság. Mindenki megérkezett és este 22 óra után pontosan kigördült a szerelvény.

Egy óra elteltével már Szob határállomásra értünk, ahol elkezdődött az akkor kötelező útlevél és vámvizsgálat. Hozzánk is elért a határőr. Kérte az útleveleinket. Átadtam. Az enyémet pecsételés után visszaadta, a másikat hosszasan kezében tartotta és közben alaposan szemügyre vette csinos, huszonéves feleségemet. Ezen nem csodálkoztam — csak nem vettem jó néven — mert már megszoktam, hogy más férfiak is szemet vetnek csodás feleségemre.

Majd megszólalt a határőr, és megkérdezte: „Ön 1927-ben született Rákoshegyen?”

A kérdésre döbbenetesen figyeltünk a kupéban.... Elkértem tőle az útlevelet, majd megállapítottam, hogy ez bizony nem az övé. Mivel gyakran utaztunk édesanyámmal együtt, ezért az ő útlevelét is a fiókunkban tartottuk. Marika útlevele helyett anyukám útlevelét hoztam magammal.

„ Ön akkor nem utazhat a csoporttal. ” - közölte ridegen az országhatár őrizetére odavezényelt kiskatona.

Gyorsan kellett dönteni, hogy mi történjen. Marikának le kellett szállni a vonatról. Én, mint a kirándulás egyik szervezője, nem hagyhattam ott a csoportot. Azt javasoltam, hogy utazzon haza egyedül, hazaérve hívja majd fel a repülőteret és próbáljon egy másnapi repülőgéppel Prágába repülni. A repülőtéren én majd várni fogom. Marika nem tehetett mást, egy retiküllel a karján kénytelen volt a leszállni a meleg, nemzetközi gyorsvonatról a sötét, hideg, borongós szobi vasútállomásra. A Prágán át Berlinbe tartó gyorsvonat ezután már áthaladhatott az országhatáron.

A Sturovó (Párkány) állomási „ *Československo pasova kontrola* ” után már nagy sebességgel roboghatott tovább vonatunk a főváros felé. A hangulat egyre vidámabb lett a kollégáktól előkerült különféle nedük (unicum, vodka, konyak, és pálinkák) hatásaként. Az utazás számomra nem volt felhőtlen, mert kétséges volt, hogy Marika hazaért-e, van-e repülőjára, egyáltalán mi történt vele éjszaka a sötét határállomáson Szobon. (A fiatalabbaknak: mobiltelefon, internet akkoriban még nem létezett, sőt sok helyen még vonalas telefonok sem működtek.)

Prágai reggel

Kora reggel megérkeztünk Prága főpályaudvarára (*Hlavní nádraží*). A program szerint délelőttre szabadidő járt a csoportnak. A csomagokat a pályaudvar csomagmegőrzőjébe helyeztük el ugyanis a szállodai szobákat csak déltől foglalhattuk el. Éva útitársunkkal azonnal megkerestük a repülőtéri busz indulóhelyét és az első járatral kibuszoztunk *Praha—Ruzyně* légitikötőbe.

Ahogy megérkeztünk a reptér érkezési csarnokába és megláttuk a járatokat mutató mozgó táblát — *szinte hihetetlenül, mert fogalmunk-sem volt hogy mikor érkezik repülőgép Ferihegyről* — abban a percben jelent meg a felirat, hogy most landolt a Budapestről érkezett légitársaság. Most már csak az aggodalom volt hátra, vajon rajta van-e életem párja. Sokáig nem tartott izgalomunk, ugyanis néhány perc múlva a TU 134-es járat utasai közül elsőként sétált ki a nagy, automata nyílású ajtón egy csomagok nélküli fiatal hölgy divatos retiküljével a karján. A többi utas akkor még csak arra várt, hogy a targoncákon beszállítsák csomagjaikat a futószalaghoz. A boldog ölelés után felszálltunk a központba tartó buszra. Útközben tovább javított hangulatunkon, hogy az autóbusz tele volt éneklő, vidám cseh fiatalokkal. Visszaérkezve Prága belvárosába, csatlakoztunk kollégáinkhoz, barátainkhoz.

Éjszakai utazás a Nyugatiba, majd onnan Rákoshegyre

Közben megtudtuk, hogy Szob állomáson a jegyváltás és a rövid várakozás után szerencsére még indult egy aznapi utolsó vonat Budapest felé. Éjjel 2 órakor rákoshegyi otthonunkban Marika már tárcsázhatta a Ferihegyi repülőtérre, ahol azonnal biztosítottak egy helyet a reggel induló prágai gépre. Sok alvásra nem maradt ideje neki sem, mert időben át kellett vennie a közeli Ferihegyi repülőtéren a már lefoglalt repülőjegyet. Az indulási bejelentkezéskor csak a csomagját hiányolták a földi utaskísérők. Nem teljesen értették, hogy lehet csak egy kisméretű retikül az összes poggyásza egy külföldre utazó hölgynek. A prágai megérkezéskor ugyancsak ez a kérdés vetődött fel az ott lévő hivatalos személyeknek. *(Akkor még nem létezett a repülőtéri zöldfolyosó. A vámosok belenéztek a csomagokba és mindenkit kikérdeztek, hogy van-e elvámolni valója.)*

Nagy szerencsénkre minden úgy alakult, ahogy előző éjjel Szobon elterveztük.

Szálloda a „világ végén”

Mialatt a csoport egy része a reggel is nyitva lévő sörözőket tesztelte, Express kísérlőnk kiderítette, hogy a szállodánk nem a központban található, hanem Prága külvárosában, kb. olyan távol, mint például Budapesten az Erzsébet-hídtól Pestszentimre. Ugyanis a csehszlovák partneriroda úgy gondolta a magyar csoport autóbusszal érkezik, ezért egy távoli szálloda is megfelelő lesz nekünk. Közölték, a külvárosba villamossal is könnyen kijuthatunk. Kisebb nagyobb morgolódás után, megtaláltuk a megfelelő számú villamost és kb. háromnegyed órai bumlizás után csomagjainkkal megérkeztünk a külváros szerényebb komfortfokozatú, fiataloknak szánt szállodájába. *(Szerencsére a hotel közel volt a villamosmegállóhoz.)*

Hogyan utazzunk be a szilveszteri bulira?

Csoportunk egy része megelégedett a látványtalan környezettel és ott igyekezett kipiheenni az éjszakai utazás fáradalmait. A keményebb mag kipakolás után villamossal visszatért Prága szívébe, megkeresni a Svejks által híressé tett „intézményeket”.

A közös vacsoránál felmerült a kérdés, holnap este hogyan jutunk be a neves szórakozóhelyre innen, melyre a választ az utazási iroda velünk lévő képviselőjétől vártuk. Mindenki a taxit óhajtotta. A helyiektől azonban megtudtuk, hogy szilveszterkor és újév napján taxit Prágában még aranyért sem lehet szerezni, így nem maradt más, mint az eddig is igénybe vett villamos.

Kisebbfajta lázadás tört ki a hölgyek részéről. Csak nem képzeli bárki, hogy télen, havas, jeges úton, túsarkú cipőben, báli ruhában villamossal és gyalog menjenek szórakozni! A kérdés nyitva maradt másnap reggelig, amikor is kísérőnk lázas telefonálásba kezdett a társirodával, akiktől az alábbi tanácsot kapta: Keresse meg Prága egyik parkolóhelyét, ahol a turistabuszok parkolnak és kérje meg az egyik sofőrt, hogy szállítsanak be, majd vigyenek vissza bennünket a szállodába. Ő azonnal elindult a városba megtalálni a megoldást.

Újabb izgalmak

Útja során sikerrel járt. Ígéretet kapott az egyik buszban, a munkahelyén a volán előtt üldögélő gépkocsivezetőtől, hogy — keményvaluta előleg ellenében — az autóbusz 19 órakor szállodánkhoz érkezik. Visszatérve végre mindenki megnyugodott. A hölgyek tovább folytatták, a tegnap megkezdett készülődésüket: hajlakk, körömlakk, szempillafestés, smink, ruha-és cipőválogatás stb. mintha az esküvőjükre készülődnének. A fiúk folytatták a hangulatjavítást a kifogyhatatlan, valahogy mindig pótlódó üvegpalackokból.

Mi ketten: kísérőnk és én azonban tovább aggodalmaskodtunk: Mi történik, ha a gépkocsivezető mégsem jön a számára tilos feketefuvarra? Este azonban az autóbusz pontosan a kért időpontban megállt szállodánk előtt. A szórakozóhelyhez történt megérkezés után, már csak a visszaút pontosítása maradt hátra. Hajnali 4 órára kértük, hogy jöjjön értünk. Sofőrünk ekkor a teljes fuvardíjat kérte keményvalutában — természetesen elismervény nélkül. Az összeg akkor számomra hatalmasnak tűnt.

Mivel sok választásunk nem volt, kísérőnk kifizette. *(Utána megtudtam, a Express többnyire elegendő valutával küldi ki alkalmazottait a csoportokkal. Ugyanis ha az utazás közben bármilyen probléma adódik, az utána történő reklamációk sokszor többbe kerülnek, mint bármilyen módon elrendezni az ügyeket.)*

Újra felmerült a kétség bennem, hogy visszajutunk-e ily módon újév hajnalán a szállodánkba.

Csodás újévköszöntő

A szervezők minden tekintetben kifogástalanul rendezték meg az évbúcsúztató gálaestet, amiért Prágába utaztunk. A kétszintes, szépen feldíszített, hatalmas teremben legalább 10 ország fiataljai — keletről és nyugatról egyaránt — találkozhattak, felhőtlenül szórakozhattak azon az éjszakán. A színvonalas műsor és a sok fogásos, ízletes vacsorát követően, éjfél után minden jelen lévő nemzet polgárai külön-külön énekelhették el saját himnuszukat. Ezt követően hajnalig tartó tánc, zenehallgatás követett. *(Valamennyi hölgy dekoratív látványt nyújtott, de szépségben magasan kiemelkedtek a magyarok.)*

A betyárbecsület kódexét betartva a megbeszélt időpontban az autóbusz megérkezett és kivitt minket a külvárosi szállodánkba. Itt hamar szétszéledt a társaság, igyekezett mindenki minél előbb az ágyába zuhanni.

A másnapi rövid prágai városnézés után már kalandok nélkül vonatozhattunk vissza Magyarországra.

Befejezésképpen még maradt egy adminisztrációs feladat: az utazási irodánál igazolni, hogy a hatalmas összeg valóban a buszvezetőt gazdagította.

Végül is mindenkiben kellemes emléket hagyott ez a kalandos szilveszteri utazás.

Kiss Miklós